

РЕШЕНИЕ

№ 2440

гр. София, 08.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6287** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ във вр.с чл.156 и сл. във вр.с чл.144, ал.1 във вр.с чл.107, ал.4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/:

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № ДНД18-ТД26-127/52/06.02.2019 г., издаден от орган по приходите в отдел Надежда/В." към дирекция "Общински приходи" в Столичната община, в частта, с която на дружеството-жалбоподател е установено публично общинско задължение за такса за битови отпадъци в размер на 13 142.58 лв. за периода от 01.04. до 31.12.2018 г., който акт е потвърден с Решение № СФД19-РД28-125/24.04.2019 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО.

Жалбоподателят релевира доводи за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърденията му са за неправилно приложение на материалния закон и за нарушаване на основните принципи по установяване на данъчни задължения. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. В с.з. жалбоподателят не изпраща представител, а пълномощникът му адв.В. в писмено становище моли Съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения, като отмени оспорения АУЗД. Претендира сторените

по делото разноси за държавна такса.

Ответникът – Директорът на дирекция "Общински приходи" в СО, чрез процесуалния си представител юк.С. излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли Съда да я остави без уважение, като присъди в полза на СО юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е собственик на недвижим имот, представляващ земя – поземлен имот с площ от 34 144 кв.м, идентификатор 68134.1372.2055, находящ се в [населено място], [улица], с трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – за друг вид производствен. Собствеността върху имота е придобита с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 92 от 15.03.2018 г., т.ІІ, рег.№ 2903, дело № 260/2018 г. Имотът е деклариран с декларация по чл.14 ЗМДТ вх.№ [ЕГН]/14.05.2018 г.

С Нареджане рег.№ ДНД18-ТД26-127/18/15.01.2018 г. в дирекция "Общински приходи", отдел "Общински приходи-Надежда/В." при СО е образувано производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК. Производството е приключило с издаване на АУЗД № ДНД18-ТД26-127/52/06.02.2019 г. Актът е издаден от Надежда А. Н., ст.инспектор в отдел "Общински приходи-Надежда/В.", дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столична община. Издателят на акта е определен за орган по приходите, който да извършва установяване и събиране на местни данъци и местна такса за битови отпадъци, със Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г. на Кмета на Столичната община (л.30), като в тази връзка по делото са представени Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г. (л.31); трудов договор № РД-15-5674/27.10.2005 г., с който Надежда А. Н. е назначена на длъжност младши специалист в отдел МДТ-Нови Искър, направление "Финанси и стопанска дейност"; допълнително споразумение № РД15-5279/26.07.2012 г., сключено между Кмета на Столичната община и Надежда А. Н., заемаща длъжността ст.инспектор в отдел "Общински приходи" при СО (л.38) и длъжностна характеристика на длъжността Ст.инспектор в отдел в "Общински приходи", дирекция "Общински приходи" при Столичната община.

Дружеството-жалбоподател е подало декларация по чл.23, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, с вх.№ СФИ18-ТД26-338/29.06.2018 г., в която е посочило, че желае през 2018 г. ТБО за имота да се определя в зависимост от количеството изхвърлени отпадъци и за целта ще използва кофа от 100 л при честота един път седмично. В отговор Зам.-Кметът на СО е изпратил на жалбоподателя писмо изх.№ СФИ18-ТД26-338/1/04.07.2018 г., с което го е уведомил, че е могъл да стори това до 30 ноември на предходната година; а същевременно е пропуснал и срока по чл.25, ал.3 от Наредбата, който се брои от декларирането на имота и е изтекъл на 21.05.2018 г.

Органът по приходите е пристъпил към определяне размера на ТБО за 2018 г. по общия ред. В издадения акт подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимото публично вземане. Установено е, че процесният имот е с отчетна стойност 1 752 343,80 лв. Същият попада в границите на организираното

сметосъбирае и сметоизвозване на СО съгласно Заповед № СОА17-РД09-959/30.10.2017 г. Не е подавана декларация за овобождане от ТБО. Според Решение № 793/21-12-2017 г. на СОС се събира ТБО, определена в промили върху отчетна стойност на имота, разпределена така: за събиране на битовите отпадъци и извозването им, в размер на 3.6 промила; за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения, в размер на 2.4 промила; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, в размер на 4 промила.

С обжалвания АУЗД № ДНД18-ТД26-127/52/06.02.2019 г. органът по приходите е определил за 2018 г. таксата в годишен размер 17 523,44 лв., а само за периода от 01.04. до 31.12.2018 г. - в размер на 13 142,58 лв.

Недоволно от така издадения му АУЗД, дружеството-жалбоподател го е оспорило по административен ред. Към жалбата е приложило декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, подадена от [фирма] с вх.№ СФИ17-ТД26-533/27.11.2017 г. (л.106), в която това дружество е посочило, че желае през 2017 г. ТБО за имота да се определя в зависимост от количеството изхвърлени отпадъци и за целта ще използва кофа от 100 л при честота един път седмично. По жалбата е постановено Решение № СФД19-РД28-125/24.04.2019 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО, с което АУЗД е потвърден.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха писмените доказателства от административната преписка и тези, представени от ответника на л.137-265 и л.175-178.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: след връчване на 13.05.2019 г. (л.118) на решението, с което е потвърден издаденият АУЗД, жалбата е депозирана чрез административния орган до съда на 23.05.2019 г., от надлежно лице и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

Съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен административен орган. Съгласно нормата на чл.4, ал.1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл.4, ал.3 на същия нормативен текст в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, като съгласно ал.4 тези служители се определят със заповед на кмета на общината.

В конкретния случай по делото са представени писмени доказателства, от които по несъмнен начин се установява компетентността, както материална, така и по степен и място, на издателя на оспорения акт. Видно от приложената на л.31 Заповед № СОА18-РД-09-1394/05.12.2018 г. на Кмета на Столичната община, оправомощени да извършват установяване и събиране на местните данъци и местна такса битови отпадъци са началниците на отдели, главните инспектори, старшите инспектори и инспекторите в дирекция "Общински приходи". Между страните не се спори, а и от приложените по делото трудов договор и допълнителни споразумения се установява,

че органът по приходите, издал оспорения АУЗД – Надежда Н. А. е била назначена на длъжност Главен инспектор в отдел "Общински приходи Надежда и В." на дирекция "Общински приходи" и процесният акт е издаден от надлежно оправомощен административен орган, в кръга на изпълняваните от него правомощия.

В глава четиринадесета от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски, като от тях за местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл.107, ал.3 ДОПК и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл.108 ДОПК. В конкретния случай се касае до определяне на задължение за данък върху превозните средства по реда на чл.107, ал.3 ДОПК, което изрично е посочено в самия акт. Следователно, посочена е нормативната разпоредба, представляваща правно основание за издаване на акта. Според чл.107, ал.3 ДОПК размерът на задължението по ал.1 от същия нормативен текст се съобщава на задълженото лице. По искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

В акта са посочени както фактическите, така и правните основания за неговото издаване, в мотивационната му част изрично е описан недвижимият имот, за който оспорваният дължи заплащане на ТБО, отразен е и размерът на таксата. Посочено е и правното основание за издаване на процесния акт - чл.107, ал.3 ДОПК, което съответства на посоченото фактическо такова. В заключение Съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа ясна и разбираема разпоредителна част, позволяваща индивидуализирането на разпоредените с него задължения, при издаването му не е допуснато такова съществено нарушение на изискването за форма, което да рефлектира върху неговата валидност и да обуслови обявяването му за нищожен.

От събраните по делото доказателства не се установява да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, рефлектиращи върху материализираното в акта волеизявление по начин, водещ до липса на волеизявление, респективно до нищожност на акта. В тази връзка следва да се отбележи, че съществени са само тези нарушения на административнопроизводствените правила, които обуславят вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за разпореденото или отказано от него субективно право, респ. задължение. В случая такива не се констатират.

Страните не спорят, че дружеството-жалбоподател се е обозначило като собственик на имота в резултат от извършена възмездна сделка на 15.03.2018 г., обективирана в указания по-горе нотариален акт, след което своевременно, на 14.05.2015 г., го е декларирало. За имота на 27.11.2017 г. е била подадена декларация по чл.23, ал.1 НОАМТЦУПСО от прехвърлителя на имота. Такава е подадена и от жалбоподателя като приобретател на имота, на 29.06.2018 г., и с нея той е поискал да се запази установения ред за определяне на тази такса, който се е прилагал по искане на прехвърлителя.

Спорът пред Съда е свързан с приложението на чл.25, ал.3 НОАМТЦУПСО, в частта в която е определен 7-дневен срок за упражняване на права, считано от датата на

подаване на декларация по чл.14 ЗМДТ. Административният орган, приемайки, че с подаването на декларация по чл.25, ал.3 НОАМТЦУПСО извън посочения срок, жалбоподателят е пропуснал нормативно определения срок за упражняване на правата си, поради което ТБО е определена пропорционално в промили на база отчетна стойност на недвижимия имот, както предвижда чл.26 от наредбата. Дружеството-жалбоподател, не оспорвайки пропускането на срока, твърди, че същият не е преклузивен, поради което и неспазването му не може да го лиши от прилагането на по-благоприятния за облагане режим – този по чл.23, ал.1 от наредбата.

Съдът намира, че по спорния въпрос органът по приходите е формирал законосъобразен извод.

Съгласно чл.62 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Съгласно чл.21, ал.1 НОАМТЦУПСО за новопридобити имоти такса за битови отпадъци се събира от началото на месеца, следващ придобиването на имота. След като жалбоподателят е придобил имота на 15.03.2018 г., ТБО е дължима от дружеството за периода от 01.04.2018 г. до 31.12.2018 г. Имотът е нежилищен (земя), попада в строителните граници на населеното място и за него се дължи ТБО в трите ѝ компонента по чл.18, ал.1 НОАМТЦУПСО – сметосъбиране и сметоизвозване, за обезвреждане в депа и /или други съоръжения и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване.

Съгласно чл.22 НОАМТЦУПСО таксата за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя: 1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; 2. чрез пряко договаряне; 3. пропорционално в промили. Разпоредбата на чл.23, ал.1 от наредбата сочи, че за определяне на ТБО за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, по реда на чл.22, т.1 предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. По този начин задълженото лице упражнява правото си на избор ТБО да се определя според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете на съхраняването им и честотата на сметоизвозване.

Съгласно разпоредбата на чл.25, ал.3 НОАМТЦУПСО за нежилищни имоти на предприятията по чл.21, ал.1, придобити през текущата година или след 30 ноември на предходната година, за които предходният собственик е упражнил правата си за определяне на ТБО по чл.23 и чл.24, новият собственик може да поиска да се запази установеният ред за определяне на таксата, който се е прилагал за тези имоти през текущата година, в случаите, когато не се променя предназначението на имота. За целта новият собственик на имота следва да подаде декларация по образец в седемдневен срок от декларирането на имота по реда и в срока по чл.14 ЗМДТ.

Верни са твърденията на жалбоподателя, че старият собственик и негов праводател, е упражнил в срок правото си на избор съобразно чл.23, ал.1 НОАМТЦУПСО. От това обстоятелство обаче не следва, че за задълженото лице е налице изключението по 25, ал.3 от наредбата. Това е така, защото редът по чл.22, т.1 НОАМТЦУПСО е приложим за процесния период по отношения на стария собственик, но не и за новия.

Страните не спорят, че придобитият през 2018 г. имот е нежилищен, както и че предишният собственик е подал декларация по чл.23, ал.1 НОАМТЦУПСО. Жалбоподателят от своя страна е подал такава декларация, с която е поискал ТБО да се определя според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете на съхраняването им и честотата на сметоизвозване. В случая обаче декларацията е подадена извън срока, предвиден в чл.25, ал.3 НОАМТЦУПСО - седемдневен от декларирането на имота по реда и в срока по чл.14 ЗМДТ, което е извършено на 14.05.2018 г. Следователно срокът, в който дружеството е могло да поиска да се запази установения ред за определяне на таксата е бил до 21.05.2018 г. включително. Декларацията е подадена след изтичане на седмодневния срок от декларирането на имота. Разпоредбата на чл.25, ал.3 НОАМТЦУПСО предвижда изключение от правилото по чл.23 и чл.24, според което за определянето на ТБО по реда на според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване се подава декларация от 1 октомври до 30 ноември на предходната година. С оглед на това, че се касае за изключение от общия ред, Съдът счита, че разпоредбата на чл.25, ал.3 НОАМТЦУПСО следва да се тълкува стриктно и установеният в нея срок е преклузивен, поради което с изтичането му се погасява и правото на лицето по чл.25, ал.3 НОАМТЦУПСО.

След като жалбоподателят не е упражнил правото си на избор в предвидения срок, приложение следва да намери разпоредбата на чл.26 НОАМТЦУПСО, съгласно която извън случаите на чл.23 и чл.24 ТБО на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Именно този ред е приложен при определянето на ТБО на жалбоподателя за периода от 01.04.2018 г. до 31.12.2018 г.

Оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Общият материален интерес по делото е размер на 13 142.58 лв. Съобразно нормата на чл. 144 от АПК вр. чл. 78 от ГПК вр. чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, полагащото се на ответника юрисконсултско възнаграждение е в размер на 924.28 лв., което се възлага в тежест на оспорващия.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предложение последно и чл.161, ал.1, изречение трето от ДОПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], против Акт за установяване на задължение по декларация № ДНД18-ТД26-127/52/06.02.2019 г., издаден от орган по приходите в отдел Надежда/В." към дирекция "Общински приходи" в Столичната община, в частта, с която на дружеството-жалбоподател е установено публично общинско задължение за такса за битови

отпадъци в размер на 13 142.58 лв. за периода от 01.04. до 31.12.2018 г., който акт е потвърден с Решение № СФД19-РД28-125/24.04.2019 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер на 924.28 лв. /деветстогин двадесет и четири лева и 28 ст./.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: